

[Thomsen.]

Gange givet Tilslutning til Kravet om valutærisk Tilpasning.

Regeringen maa forstaa, at vi ikke kan fortsætte med inflatorisk Løn-Budget- og Beskæftigelsespolitik jævnsides med en deflatorisk Pengepolitik. Det kan kun skærpe den økonomiske Uligevægt, som træder saa grelt frem paa utallige Omraader. Betegnende er det, naar Redaktør Thalbitzer i Fjor kunde udtale, at København aldrig har haft det saa dejligt som nu, fordi, tilføjede han, Maden var saa billig. Men det hænger selvfølgelig sammen med den grove Uret, der begaas mod Landbruget, idet vore Indtægter bestemmes af Udlandets Restriktioner og Dumpingpriser, medens vore Udgifter er afhængige af et kunstigt højt indenlandsk Prisniveau og af den gennem Valutacentralen iværksatte Beskyttelsespolitik. Selv om det altsaa for København ser ret lyst ud, saa vil de, der kommer Begivenhederne paa nærmere Hold, forstaa, at disse Tilstande ikke ret længe lader sig opretholde.

En Lov som den nu foreslaaede vil uden at gøre Uret til nogen Side bringe det økonomiske Fundament i Orden; maaske vi, naar det er gjort, har Raad til at skændes videre om Resten. Dermed vilde de fleste af de mange vidtløftige Ordninger til Dels blive overflødige. Fordelingen vil blive mere retfærdig, end Tilfældet vilde være, selv om man fra alle Sider gjorde sit yderste for at gennemføre ideelle Ordninger, thi selv med den allerbedste Vilje vil et System af Ordninger være vanskeligt at administrere.

Jyske Landboforeninger krævede for et Par Aar siden, at Tilpasningen maatte føres til Bunds, saaledes at Resultatet blev lige saa omfattende som en Kronesænkning paa 33 pCt. Paa Forhaand kan man ikke sige, hvor meget Kronen efter det Forslag, vi stiller, vil falde, hvis det vedtages. Men saa meget er i hvert Fald sikkert, den vil ikke falde en Øre mere, end Hensynet til Landbruget og Arbejdsløsheden nødvendiggør. Og Forslaget er saadant, at saafremt Eksportpriserne stiger, vil hele det øvrige Samfund omgaaende faa Del i den forøgede Værdi gennem en automatisk stigende Koneværdi.

I Stedet for Forsøg paa at borteliminere Virkningerne af de Forskydninger, der Tid efter anden finder Sted mellem Penge og Vareværdier, kan man efter en saadan Lov gaa direkte til Ondets Rod og forhindre de ulyksalige Prisniveauforskydninger, som er Aarsagen til Krisen. Midlet, vi har, og som navnlig Dr. polit. Jørgen Pedersen har gjort

opmærksom paa, er Vekselkurserne. Ved at lade Vekselkurserne svinge kan vi opnaa det, derfremfor alt bør tilstræbes, faste Varepriser og et konstant Prisniveau, og det skulde man synes maatte være at foretrække fremfor faste Vekselkurser og dermed svingende Varepriser. Man overvurderer i høj Grad efter min Mening den Fordel, der kan være ved faste Vekselkurser, og hvis Prisen for disse tvivlsomme Fordele er de ca. 100 000 arbejdsløse og over 100 000 ruinerede Landmænd, saa er i alt Fald Prisen urimelig og uforsvarlig.

Modstanden mod et Forslag som det, vi her forelægger, vil desværre alligevel paa Forhaand være givet af den simple Grund, at den kloge, saafremt Forslaget gennemføres, da ikke kan faa Lejlighed til at narre den mindre kloge. Tilpasning maa nok gennemføres og økonomisk Ligevægt genoprettes, men ikke for alt i Verden paa Bekostning af de økonomiske Interesser, som den enkelte repræsenterer. Det er sikkert denne egoistiske og kortsynede Politik, der forhindrer Gennemførelsen af virksomme Foranstaltninger.

De, som selv mener at føre ansvarlig Tale, trøster sig aabenbart endnu en Gang med, at det hele gaar nok; Landbrugets Rentabilitet er nemlig forbedret ganske betydeligt, siger man. Man overser eller ønsker at overse, at den Forbedring, der er paa Papiret, særlig skyldes, at der er sparet ofte langt ud over det forsvarlige, og at Produktionsmidlerne er forringet, fordi der ingen Penge er til det allernødvendigste. Vil man ikke i den Henseende tro paa saglige Argumenter, saa lyt til, hvad en af de dygtigste Mænd inden for Regeringspressen, en af dem, der virkelig har Føling med det praktiske Landbrug, skriver. Redaktør Carl Hansen i Skive skrev engang i Fjor i „Skive Folkeblad“: „Rentabiliteten udviste en Bedring, men Landbruget var i sig selv mindre lønnende end i noget foregaaende Aar i dette Aarhundrede.“ „Hvad skulde det nytte at skjule den bitre Sandhed?“, tilføjer Redaktøren.

Carl Hansen har Ret. Hvad skulde det nytte at skjule den bitre Sandhed! Det er netop det, man forsøger. I modsat Fald vilde man indse det latterlige i at forhandle om Ændringer, om Ordninger o. s. v., der lidet eller intet nytter i Retning af en mere ligelig Fordeling. Trods det, at Landbruget endnu maa nøjes med Indtægter efter et Pristal paa 80 og svare Udgifter efter et Pristal paa 150—160, forsøger man endnu at foregøgle Befolkningen, at en Fortsættelse er mulig. En Fortsættelse er ikke mulig,